

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 43.

Tiende Session.

13de Møde.

Mandagen den 19de Octbr. Aften Kl. 7.

(Fortsat.)

Bloch (fortsat): De større Gaarde, som have mere Hartkorn, ville efter Lovforslaget komme til at præstere mere Arbejde, end der med Billighed kan paalægges dem, idet jo nemlig Folkeholdet ikke bliver større i samme Forhold, som Hartkornet bliver større. Dette Hartkornsprincip, om jeg saa maa kalde det, er for Jordbrugernes Bedkommende gennemført i Lovforslaget med Strengthed; jeg skal henvise til § 6, hvor det hedder: „de Brugere af Gaarde, der ikke maatte have saa mange faste Karle i Tjeneste, som de ifølge ovenstaaende Regler maatte være pligtige at levere“ — ja, de kunne blive frie derfor, men de skulle betale for hver af dem alligevel, istædfor at jo det ene Rigtige vilde være, at der ikke skulde paalægges nogen Mand at levere flere Arbejdere, end han har til sin Raadighed. Jeg maa desuden bemærke, at Lovforslaget viser, at man ikke paa Landet har kunnet bruge Hartkornet alene, thi der tales jo ogsaa om personlige Forpligtelser, der tages Hensyn til, om Noget eier afgiftspligtige Bygninger, men saa mener jeg heller ikke, at man bør beholde Hartkornet med Hensyn til Jordbrugerne. Vil man imidlertid tage Hensyn til Hartkornet, saa troer jeg det vilde være billigere og retfærdigere, at man lod Arbejdspligten stige i et mindre Forhold end Hartkornet. Naar man f. Ex. krævede 1 Mand for de første 4 Tdr. Hartkorn, kunde man kræve den anden Mand for de paafølgende 5 Tdr. Hartkorn, den tredje Mand for de paafølgende

6 Tdr. og saa fremdeles; dette anfører jeg dog kun eksempelvis. I § 8 er det bestemt, at Sogneforstanderskaberne affatte et Regulativ, men jeg kan ikke være enig med min ærede Sidemand (W. Petersen), at der derved gives nogen stor Raadighed, hvorimod jeg godt kan være enig med ham i, at den burde være større, end den er. Jeg vilde ønske, at Loven, hvis den udkommer, maatte tillægge Sogneforstanderskaberne en Frihed til, hvis man beholdt Hartkornsskalaen, i disse Regulativer at kunne vedtage Afvigelser deraf, ikke blot „i lige Forhold“ for Alle, men i det Forhold, de selv fandt passende for Enkelte eller for Alle, dog indenfor visse Grændser, saa at de f. Ex. maatte have Ret til at forhøje den Forpligtelse, der efter Hartkornet eller de øvrige Bestemmelser i Loven kommer til at paahvile Noget med en vis Brøk, $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{4}$ eller hvad man nu maatte finde passende. Dersom det bliver staaende i Loven, at Arbejdspligten for Jordbrugernes Bedkommende skal fordeles i lige Forhold efter Hartkornet, kan jeg aldeles ikke gaae ind derpaa.

J. A. Hansen: Der blev anført af den første ærede Taler i nærværende Sag, nemlig Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 2den Valgtreds (David), at der navnlig for Landets Bedkommende ikke skulde være Trang til en saadan Lov. Det er første Gang, jeg har hørt denne Paastand fremsat, thi Alle, saavel i som udenfor denne Sal, med hvem jeg har talt om nærværende Sag, have været af den modsatte Mening. I forrige Session, da Sagen ogsaa var til Behandling her, reiste der sig heller ikke en eneste Stemme, som udtalte, at der ikke skulde være Trang til en saadan